

РЕШЕНИЕ

№ 287

гр. София, 17.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в публично заседание на 15.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **4723** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 АПК, вр.чл.6, ал.6 от ЗОСОИ.

Образувано е по жалба на Г. С. Н. срещу Заповед №РД-22-09/31.03.2011г. на областния управител на област С..

В съпроводителното писмо, с което административната преписка е изпратена на съда, е направено възражение за нередовност на жалбата, поради липса на изложени в нея основания за незаконосъобразност на оспорения акт. Изложени са и съображения, че при издаването на оспорената заповед органът се е съобразил със задължителните указания, дадени му с Решение №91/29.12.2009г. по адм.д.№3196/2008г. на АС-София град.

В с.з. пред АС-София град жалбоподателят се явява лично, поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ.

Ответникът се представлява от юрисконсулт Д., който оспорва жалбата като неоснователна.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК,вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на акта, в обжалваната му част, намира следното от фактическа и правна страна:

По делото е безспорно от фактическа страна между страните, а са налице и достатъчно данни в съдържащите се в адм.преписка писмени доказателства, че с Постановление №66 от 06.04.1948г. по реда ЗОЕГПНС от П. С. Д. е бил одържавена 1/2 ид.ч. от

ливада /овощна градина/ от б дка, находяща се в м."Р. дол", Б. землище. Имотът е бил завзет с акт №161` по преписка 7108/48г. Въз основа на извършена делба и последващо изменение на РП процесният одържавен недвижим имот първо е бил урегулиран в УПИ I-741, кв.74, а след това- обособен в три самостоятелни УПИ, както следва I-1, X-15 и IX-14. Върху тези УПИ е било отстъпено право на строеж на С. С. С. /Г./ и С. Г. Т. /УПИ I-1/; Л. А. Г. и И. Г. /УПИ XIV-14/ и Б. Л.. И в трите УПИ е било извършено строителство въз основа на одобрени строителни книжа.

С влязло в сила на 22.09.1998г. решение / с характер на определение/, постановено по гр.д.№1485/1992г. е бил отхвърлен иска по чл.7 ЗВСОНИ на А. Ш.-Д. /като наследник на П. С. Д. към този момент/ срещу Б. К. Л. за парцел I-741, кв.74 по плана на [населено място]-„К. село”, поради липса на правен интерес по чл.97 ГПК.

С решение от 28.10.1999г., постановено по гр.д.№2146/1997г. по описа на СРС, исковете, с правно основание чл.108 ЗС, вр.чл.1 ЗВСОНИ и чл.59 ЗЗД, предявени от А. Д. срещу: 1.С. С. С. /Г./ и С. Г. Т. за УПИ I-1; 2.Б. К. Л. за УПИ XV-15 са били отхвърлени, поради реализирано върху тези УПИ, одържавени по реда на ЗОЕГПНС като S ид.ч. от ливада с площ от б дка, право на строеж, а третият иск-срещу Л. А. Г. и И. Г. за УПИ XIV-14-уважен.

С решение от 09.03.2004г., постановено по гр.д.№3494/2000г. по описа на СГС първоинстанционното решение по гр.д.№2146/1997г. на СРС е било отменено в частта по отношение на УПИ XIV, вместо което този иск също е бил отхвърлен поради наличие на законно извършено в този УПИ строителство. В останалата част, решението е оставено в сила. Въззивното решение е било оставено в сила с Решение №123/13.03.2006г. на ВКС, I.г.о.

С влязло в сила на 03.03.2007г. определение от 30.11.2006г., постановено по гр.д. №1484/1992г. по описа на СРС е било прекратено, поради липса на правен интерес, производството по делото, образувано по предявен от А. Ш. и Е. Д. срещу С. С. Т. установителен иск за собственост върху УПИ I-741, кв.74, за който ищците са твърдели, че следва да им бъде възстановен при условията ЗВСОНИ, като бъде признато за нищожно придобиването на имота от ответника С. С. /Г./ поради нарушение на закона и чрез използване на служебно или партийно положение или чрез злоупотреба с власт. Липсата на правен интерес от установителен иск е аргументирана с влязлото в сила решение по гр.д.№2146/1997г., с което искът за ревандикация на същия имот, предявен от А. Ш.-Д. и срещу същия ответник е била отхвърлен като неоснователен.

Със заявление вх.№97/59 от 20.04.2006г. от наследниците П. С. Д. е било поискано обезщетяване с компенсаторни записи по реда на ЗОСОИ за одържавения през 1948г. имот, представляващ УПИ I-1, XIV- и XV, кв.174, м."Г. глава"-Б.. Със Заповед РД-22-035/08.05.2008г. на зам.областен управител на област С., искането е било отхвърлено със съображения, че е било направено след изтичането на предвидения в ЗОСОИ преклузивен срок. По жалба на Г. С. Н. /единствен останал наследник по закон на П. С. Д. към този момент след множество настъпили във времето наследствени правоприемства/, заповедта е била отменена с влязло в сила на 29.01.2010г. решение по адм.д.№3196/2009г по описа на АССГ, а преписката върната за ново произнасяне с указания, след установяване на релевантните по случая факти, органът да прецени кой е приложимият в случая преклузивен срок-по чл.6, ал.1 или по чл.9, ал.4 ЗОСОИ, като изложи конкретни мотиви за изводите си. В този смисъл, обратно на твърденията на

ответника, съдът не е давал указания относно приложимия преклузивен срок в случая. В изпълнение на влязлото в сила решение са издадени три заповеди-за трите, описани по-горе УПИ, като оспорената в пределите на настоящото производство е относно УПИ I-1. Със заповедта областният управител е отказал да уважи искането на Г. С. Н., като наследник на А. Д.-Ш. и П. С. Д. за обезщетение с компенсаторни записи за УПИ /парцел/ I-1, кв.174 със съображения, че в случая е приложим преклузивният срок по чл.6, ал.1 ЗОСОИ, а не този по чл.9, ал.4 ЗОСОИ поради липса на влязло в сила решение по иск с правно основание чл.7 ЗВСОНИ, с което искът да е бил отхвърлен. При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима.

Подадена е срещу акт, който може да бъде оспорен по съдебен ред, от лице, което е легитимирано да го оспори в качеството на страна по материалното административно правоотношение, за която актът е неблагоприятен. Липсата на конкретно посочени основания за незаконосъобразност не опорочава жалбата, а оттук не е основание и за недопустимост на производството. За редовността на жалбата пред първоинстанционния съд е достатъчно общо изразеното с нея недоволство от оспорения административен акт с оглед задължението на съда да провери изцяло законосъобразността му-чл.168, ал.1, вр.чл.146 АПК. Спазен е и преклузивният 14-дневен срок за подаването на жалбата по чл.6, ал.6 ЗОСОИ.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Обжалваният административен акт е постановен в противоречие с приложимия материален закон-отменително основание по чл.146, т.4 АПК:

Фактическият състав на правото на обезщетяване по реда на ЗОСОИ включва: 1.имот, одържавен по законите и начините, посочени в чл.1 и чл.2 ЗВСОНИ; 2.имотът да не може да бъде върнат реално поради някоя от изброените в чл.2, ал.1 ЗОСОИ причини: защото е станал публична собственост на държавата или общината, придобит е добросъвестно от трето лице или върху него са извършени при спазване на действащото законодателство строежи или други промени, които не позволяват реалното му връщане; 3.искане на правоимащо лице-собственикът или негов правоприменник и 4.искането да е направено в предвидения от закона преклузивен срок. С оглед приетото за установено от фактическа страна, безспорно са налице първите три от предпоставките на фактическия състав за обезщетение:имот, одържавен по реда на ЗОЕГПНС /чл.1, предл.1 ЗВСОНИ/, от който впоследствие са образувани три самостоятелни УПИ, сред които и процесният- УПИ I-1; върху УПИ I-1 е извършено законно строителство от трето лице, което не позволява реалното му връщане; налице е искане на правоимащо лице от 20.04.2006г. Спорът между страните е относно наличието на 4-тата кумулативна предпоставка-спазването на предвидения от закона преклузивен срок. В тази връзка, с Решение №527/11.01.2012г., постановено по адм.д.№12437/2011г. по описа на Върховен административен съд, чиито предметен обхват касае друг от трите самостоятелни УПИ, в които е бил обособен одържавеният по ЗОЕГПНС имот, а именно УПИ XIV-14, ВАС, Шо. изрично е приел, че след като жалбоподателят Г. Н. към момента на изтичане на срока по чл.6, ал.1 ЗОСОИ-22.11.1998г. е бил страна по предявен иск с правно основание чл.7 ЗВСОНИ по висящо гр.д.№1486/1992г. на СРС, то за него е приложим преклузивният срок по чл.9, ал.4 ЗОСОИ. ВАС е посочил още, че „извън всякаква правна и житейска логика, също и в противоречие с посочените в ЗВСОНИ цели е да се приема, че жалбоподателят, наред

с водения от него към този момент-вече 5 години редовен съдебен процес за реално връщане на имота, е бил длъжен да поиска и обезщетение за него, т.е. на същия се вменява задължението да предвиди отнапред не възможността да загуби делото чрез отхвърлителен иск, а възможността производството по делото да не завърши със съдебно решение...Понятието „решение”, употребено в чл.9, ал.4 е в полза на лица, чиято искова претенция па чл.7 ЗВСОНИ не е удовлетворена.” Аналогично е положението и за процесния УПИ I-1- за него е било налице висящо гр.д.№1484/1992г. по описа на СРС, прекратено с определение на 30.11.2006г., влязло в сила на 03.03.2007г. Обстоятелството, че в прекратителното определение по гр.д.№1484/1992г. на СРС не е посочено изрично правното основание на предявения иск, не променя този извод на съда. Ищците са длъжни да изложат фактическите обстоятелства, на които основават претенциите си, а съдът е този, който дължи определянето на приложимия закон. / Решение № 75 от 15.VIII.1988 г. по гр. д. № 26/88 г., ОСГК/ Видно от мотивната част на прекратителното определение по гр.д.№.1484/1992г. на СРС, ищците са се позовали на обстоятелства, които квалифицират иска им като такъв по чл.7 ЗВСОНИ-твърдели, че собствеността върху УПИ I-1 следва да им бъде възстановен при условията ЗВСОНИ, като бъде признато за нищожно придобиването на имота от ответника С. С. /Г./ поради нарушение на закона и чрез използване на служебно или партийно положение или чрез злоупотреба с власт. Отделно от това липсва обективно твърдение между предявените по гр.д.№2146/2007г. искове и този по гр.д.№1484/1992г. Първите са били с правно основание чл.108 ЗС, вр.чл.1 ЗВСОНИ, а вторият-с правно основание чл.7 ЗВСОНИ.

С оглед на изложеното и при съобразяване с решаващите мотиви на ВАС в Решение №527/11.01.2012г., постановено по адм.д.№12437/2011г., първоинстанционният съд намери, че приложимият в случая преклузивен срок е този по чл.9, ал.4 ЗОСОИ-двумесечен срок от влизане на съдебния акт / „решението”/ в сила и той бил спазен, при следните уговорки: Заявлението е подадено на 20.04.2006г. и до влизането в сила на прекратителното определение по гр.д.№1184/1992г.-03.03.2007г., същото не е било отхвърлено от областния управител като преждевременно подадено. Непроизнасянето на административния орган от 20.04.2006г. до 03.03.2007г. преклудира правото му да отхвърли искането като преждевременно подадено, а правоимащото лице от своя страна не дължи подаването на ново заявление за обезщетение по ЗОСОИ в двумесечен срок от влизането в сила на съдебния акт-03.03.2007г., с който исквата му претенция по чл.7 ЗВСОНИ по отношения процесния УПИ I-1 не е била удовлетворена.

Независимо от изхода на спора, разноски на жалбоподателя не следва да бъдат присъдени поради липса на искане за това и в съответствие с принципа на диспозитвното начало-чл.126 АПК

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2, предл.2-ро и чл.173, ал.1 АПК, Административен съд-София град, II-ро отделение, 32-ри състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на Г. С. Н., Заповед №РД-22-09/31.03.2011г. на областния управител на област С., вместо което постановява:

ПРИЗНАВА на жалбоподателя Г. С. Н., като наследник на А. П. Д.-Ш. и П. С. Д., правото на обезщетение с компенсаторни записи за следния недвижим имот: УПИ I-1, кв.174, м."Г. глава"-Б., С., който е част от одържавен с Постановление №66 от 06.04.1948г. по реда ЗОЕПНС недвижим имот- 1/2 ид.ч. от ливада /овощна градина/ от 6 дка, находяща се в м."Р. дол", Б. землище.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

След влизане в сила на решението, делото да се докладва за насрочването му в открито с.з. за изготвяне и утвърждаване на оценка.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: